

Тръгваме за Янювецъ. Задъ „Варницитѣ“ (южно отъ Върбовчецъ) е снишениятъ ридъ на „Голашъ“. Прехвърляме го и се виждаме предъ обширенъ и много дълбокъ долъ. Янювецъ е скритъ нѣкжде по-горе, тъкмо задъ масива на „Голашъ“. Въ гора сме, но тя свършва и се открива селището. Надъ него отсамъ, по сивитѣ склонове на голата планина, се рѣятъ стари и хилави орехови дървета. Тѣ обичатъ склоноветѣ на варовници, които криятъ подземна рѣка. (Прѣспанското езеро е 200 м. надъ Охридското. Дѣли ги Галичица — тънка и гола планинска стена отъ варовникъ. Ето презъ нея се просмичатъ водитѣ на Прѣспанското езеро и бликатъ въ грамадни извори при Охридъ. А по високитѣ голи склонове на варовника срещу Охридъ се рѣятъ сжщо такива стари и хилави орѣхови дървета, както по „Голашъ“ тукъ).

Срѣщаме посивѣлъ янювецъ. Човѣкътъ ни гледа опуленъ, като горски дивакъ: не е виждалъ сякашъ хора! Данчо изостря погледа на синитѣ си очи: пита стареца, какво има, защо е такъвъ?

И по лицата ни се отсича горчива усмивка: старецътъ сочи нѣщо по склоноветѣ на „Голашъ“ и съобщава, че тамъ, въ нѣкаква пещера, днесъ е изгърмѣло нѣщо три пжти... изгърмѣло, като топъ и изхвърлило дедасие камъни навънъ... Настрѣхнало цѣлото село. Хората се питали: не се ли е змѣй поселилъ въ пещерата?...

А шестъ години е работилъ непрекъс-